

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
26. oktober 1994

Sag T-21/93

N.
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – pligter – urigtig erklæring – disciplinær sanktion –
Disciplinærråd – degradation – begrundelse – forholdsmæssighed«

Fuldstændig gengivelse på portugisisk . . . . . II - 709

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 27. november 1992, hvorved sagsøgeren blev pålagt den disciplinære sanktion degradation.

Udfald: Annullation.

Resumé af dom

Efter at have fået tilladelse til at tage på ferie i slutningen af oktober 1987 rejste sagsøgeren til Lissabon, hvor han konsulterede en læge, der den 1. november 1987 udstedte en lægeattest, hvori anførtes, at sagsøgeren var syg og derfor ikke kunne

gøre tjeneste indtil videre. Lægeattesten blev bekræftet af en portugisisk notar den 9. november 1987 og derefter oversendt til Kommissionen af sagsøgerens ægtefælle.

Ved kendelse afsagt af Tribunal de Instrução Criminal, Lissabon, blev sagsøgeren varetægtsfængslet fra den 3. november 1987 til den 26. marts 1988, og holdt isoleret indtil den 20. november 1987. Den portugisiske ret anordnede endvidere, at der, eftersom sagsøgeren var ansat ved en fællesskabsinstitution, inden for en frist af otte dage skulle fremsendes oplysning om, at han blev holdt isoleret.

Den 18. december 1987 sendte Kommissionen et telegram til sagsøgerens bopæl i Portugal og anmodede ham om at fremstille sig til en lægeundersøgelse den 21. december 1987 i Lissabon. Sagsøgeren, der stadig var varetægtsfængslet, gav ikke møde til denne lægeundersøgelse.

Efter anmodning fra sagsøgerens advokat oplyste den portugisiske retsinstans den 22. januar 1988 Kommissionen om, at hans mandant var varetægtsfængslet.

Kommissionen besluttede senere at indlede en disciplinærsag mod sagsøgeren med den begrundelse, at han havde afgivet urigtige erklæringer ved at begrunde sit fravær fra tjenesten med helbredsgrunde ved hjælp af en lægeattest, skønt han faktisk var fængslet. Selv om Disciplinærrådet foreslog, at sagsøgeren blev tildelt en irettesættelse, pålagde ansættelsesmyndigheden sagsøgeren den disciplinære sanktion degradation; sagsøgerens klage herover blev ikke besvaret.

Anbringenderne om faktisk vildfarelse og retsvildfarelse

Retten fandt, at den anfægtede beslutning er behæftet med en faktisk vildfarelse, fordi Kommissionen ikke havde godtgjort, at sagsøgeren har handlet forsætligt og med overlæg (præmis 41 og 42).

Sagsøgeren kunne med føje og i god tro antage, at de portugisiske myndigheder ville underrette hans arbejdsgiver om hans situation (præmis 38).

Retten fandt, at den anfægtede afgørelse også er behæftet med en retsvildfarelse. Selv om tjenestemandsvedtægten foreskriver, at en tjenestemand snarest muligt skal give sin institution meddelelse om sin uarbejdsdygtighed og samtidig angive sit opholdssted, følger det ikke heraf – modsat det af Kommissionen fremførte – at han under alle omstændigheder er forpligtet til at give Kommissionen underretning enten selv eller gennem en befuldmægtiget, som han har udpeget med henblik herpå. Selve ordlyden og formålet med vedtægtens artikel 59 gør det ikke muligt at fortolke den således, at tjenestemanden – såfremt han har gode grunde til at antage, at hans institution vil blive underrettet på anden sikker og pålidelig måde – er forpligtet til selv at give oplysning til sin institution. Da sagsøgeren med føje kunne antage, at det portugisiske politi ville give Kommissionen underretning, har han ikke i den pågældende periode, der udløb den 18. december 1987, tilsidesat en forpligtelse i henhold til vedtægten (præmis 43 og 44).

Da de to vildfarelser vedrørte et væsentligt punkt i den anfægtede afgørelse, nemlig det punkt, hvorpå ansættelsesmyndighedens afgørelse ganske særligt fraviger Disciplinærrådets udtalelse, annullerede Retten afgørelsen (præmis 45).

Konklusion:

Kommissionens afgørelse af 27. november 1992 annulleres.